

KARÁCSONY 2023

Őrizd meg a rád bízott kincset (2Tim 1,14), avagy anyám hagyatéka. Még nem rendeztem el mindent anyám halála után. Nem nyúltam a lakáshoz, csak nézek, érzek... Nem akarom a múltat gyorsan és végleg eltörölni. Senki nem siettet, hajt. Hajtottam, siettem eleget, most nem.

Régi fénykép kerül a kezembe, külön albumba gyűjtve. A legfontosabbak. Néhány családi, személyes, szeretetpillanatok. Egy különleges ragad meg. Nyilvánossá tenni nem merem. Négy gyerek pásztornak öltözve betlehemmel. Vagy 35-40 éve történt. Akkor még volt ilyen. A betlehemmel jártuk a falut, imával, énekkel, szép ünnepet kívánva. Szomorú, de nevek már nem jutnak eszembe. Talán a Zoltán, vagy a szembeszomszéd, Zsolt van a képen. Rég volt. Se szövegre, se helyzetre nem emlékszem. Arra viszont igen, hogy a nagy plébános (aki valóban szememben nagy, bár sosem mondta neki senki — az én koromban csak ilyenek voltak, Fodróczy, meg Tóth) küzdött velünk, hogy szépen és rendben menjen a dolog. Bizonynal ez se volt könnyű, közben elszállt néha pár „Fecske”, meg vagy 35-40 év. Azóta is őrzöm a rám bízott kincset, amit áldott papoktól kaptam. Azóta is karácsonyra készülve, meg ünnepen is jó pásztorként járom a vidéket, előtte Somogyban, most Zalában. Viszem a betlehemet, a rám bízott kincset. Mária is elindult, beteltek napjai, világra szülte gyermekét (Lk 2,6) Nem kaptak helyet a szálláson (Lk 2,7). Mint régen, ide be merjünk menni? Vagy ide ne jöjjetek, ide Isten már nem fér be, vagyunk, van itt elég. Most is van,

ki elkerget... Ki beenged, lakása, embere válogatja. A többiekről nem sokat tudok, mi lett velük, őrzőkké váltak-e, nem tudom. Magamnak ennyi maradt, a betlehem. Más minden már másé. Akik befogadták, azoknak hatalmat adott (Jn 1,12). Minden ünnepre-készülés személyes, akik megélik, azok nem a szokás rabjaivá válnak, mert legbensőbb vágya minden embernek a betlehem, a karácsony ünnepe. A megélt istenszeretet. Nemcsak, hogy testté lett, az is, hogy közöttünk lakik az Isten.

Mindig nehéz előre írnom. Krisztus Király ünnepe van, hajnal, első idei szállingózó hó szép udvarunkon. Kezdődik az advent, és gyorsan eljön az ünnep. Miközben sok a program,

szeretném őrizni és hirdetni a kincset. Személyesen.

Ezt kívánom az AHA olvasóinak is. Személyesen találkozunk a betlehemnél! Benne lesz gyermekkorunk, örömeink, és minden gondunk, bánatunk is. De szép és boldogító lesz. Jöjjenek a betlehemhez! Minden zrínyis hittanosnak megtanítottam. Szenteste, karácsonykor a pásztorokat követni, az angyalokat hallgatni kell.

Pásztorok, keljünk fel, hamar induljunk el, Betlehem városába, rongyos istállócskába, siessünk, ne késsünk, hogy még ezen éjjel oda érhessünk, mi Urunknak tiszteletet tehessünk.

A kincset adom tovább, jöjjenek, találkozunk a betlehem mellett!

Szép és áldott találkozást a betlehemben lévő Jézussal!

Csorba Tamás plébános

IDÉN ELMARAD ADVENT NEGYEDIK VASÁRNAPJA?

Természetesen nem. De mi történik akkor, ha advent negyedik vasárnapja éppen december 24-re, azaz szenteste napjára esik? A kérdésre dr. Kulcsár Dávid római katolikus pap, a veszprémi Szent Mihály Főszékesegyházi Plébánia káplánja egy Facebook-bejegyzésben reagált.

„Nem csalás, nem ámítás, avagy mindenki nyugodjon bele: idén advent 4. vasárnapja december 24-én lesz. Miért? Elmagyarázom. Megdöbbenve olvastam a hozzászólásokat: »ez hülyeség, elírás«, »én akkor is november 26-án fogom gyújtani az első gyertyát«, »a szenteste az szenteste«. Nem először és nem is utoljára fordul elő a világtörténelemben ez az egybeesés, a meglepődés viszont arra enged következtetni, hogy sajnos ahogyan zajlik az elvallástalanodás, egyre kevesebben értik az ünnepkörök alakulásának logikáját.

Induljunk ki abból, hogy advent első vasárnapját egyébként nemcsak visszafelé számolgatva állapíthatjuk

meg, ha nincs valamilyen egyházi naptárunk, vagy elfelejtjük, hogy ilyesmire is jó a Google, hanem van egy biztosabb módszer: advent 1. vasárnapja mindig a Szent András napjához (november 30.) legközelebb eső vasárnap. Mivel idén december 3. közelebb van hozzá, mint november 26., ezért egyértelmű a helyzet (amúgy legkorábban elvben tehát november 27-én lehet advent 1. vasárnapja). Miért advent 4. vasárnapja szenteste? Pofon egyszerű: mert a Szenteste nem a karácsony: ahogy a neve is mutatja csak a nap egyik szakát érinti, mert 24-e délelőtt nem szenteste (és nem szent délelőtt)

December 24. az adventi idő utolsó napja. A keresztények már az ókortól kezdve a zsidó szokást követték, ahol az új nap nem éjféltkor, hanem az esthajnalcsillag megjelenésekor kezdődött el, így már sötétedéskor elkezdtek a másnapi ünnep megtartását. Ezt hívjuk vigíliának, vagyis ez egyfajta

virrasztás. Őseink ezeken a vigíliákon mindig böjtöltek is, nem véletlen, hogy Magyarországon is akik követik a régi hagyományokat, azok általában haléltelt fogyasztanak 24-e este. Az éjféli misével kezdődik teljes értékűen a karácsony ünneplése, ami pedig ugye már 25-e.

Tehát nyugodjon bele mindenki: nincs elírás vagy hiba.

December 24-e délelőtt még adventi nap, majd este kezdődik meg a karácsony elővételezett ünneplése. Ez a vallásgyakorló katolikusok számára természetesen azt is jelenti, hogy 23-a este vagy 24-én délelőtt még meg kell ünnepelni majd szentmisén való részvétellel az Úr napját, vagyis a vasárnapot, hisz a vasárnap, a feltámadás napjának megünneplése hitünk legfontosabb eleme, és bizony még egy hangulatos karácsonyfa-díszítésnél vagy pásztorjátéknál is fontosabb.”

Forrás: Facebook, dr. Kulcsár Dávid (777 blog)

PÁSZTOR VOLTAM JÉZUS JÁSZOLÁNÁL

A néprajz szerint a *pásztorjáték* a karácsonyhoz kötődő magyar keresztény népszokás. Ez a legnépszerűbb karácsonyi paraszti misztériumjáték. Szereplői Jézus születésének tanúi: Mária, József, a Háromkirályok, Heródes, angyal, pásztorok, ökör, szamár, bárány stb.

Assisi Szent Ferenc nevéhez fűződik az első betlehemi jászol felállítása, amikor az itáliai Greccio városában 1223-ban felelevenítette Jézus születésének történetét. A ferences rendi templomokban mindmáig ott vannak a szentestére felállított betlehemek. Így van ez minálunk, a Szent Józsefben is. Éppen ezért is örültem meg nagyon, amikor két éve advent 1. vasárnapján Tamás atya kihirdette, hogy karácsonyi pásztorjátékhoz keresnek szereplőket.

Vallom, hogy a világtörténelem legfontosabb eseménye volt Jézus születése, hiszen azelőtt és azóta sem jött erre a világra senki, aki ekkora hatással lett volna a világtörténelemre és az emberi gondolkodásra.

A felhívásra hamar jelentkeztem, és a harmadik pásztor szerepét osztották rám. Pármondatos kis szöveg volt, de ennek is nagyon örültem, mert személyesen is részt akartam venni a történet megidézésében. A próbák decemberben kezdődtek István rendezésében, a zenész lányok háttértámogatásával. Három-négy alkalom kellett ahhoz, hogy a leírt dramaturgia szerinti mozgás, ének és szöveg gördülékenyen összerendeződjön.

A történet a próbafolyamat során mélyen megérintett, és elkezdett kérdések formájában őrlődni bennem: Az emberiség történelmének legnagyobb eseménye, amit Isten évszázadokon, évezredekken át készített elő, miért ilyen szerény módon ment végbe?

Miért nem bíborba, bársonyba született meg a Megváltó kisded úgy, ahogyan a királyok akkor és azóta is?

Hol voltak az istenfiú nagyságához illő látványelemek? Miért csak a pásztoroknak jelent meg az angyal?

Fájó volt, és hetekig háborgott az elmém, hogy ilyen nyomorúságos és szegényes lett a születésnek nagy örömnappja. Hiszen nem volt szállás, és nem volt bába sem, aki segített volna Máriának a szülésnél. Nem volt semmi, csak a decemberi hideg, az emberek elutasító közönye, meg egy barlangistálló. Nem tudtam megemésztetni, hogy Máriával, Józseffel és a kicsiny Istengyermekekkel miért bánt ilyen méltatlanul az Atya?

A szenteste közeledtével aztán ajándékként a válaszok is megérkeztek szép sorban: Amit a Mindenható eltervezett, azt véghez viszi így is, úgy is. Akkor is, ha hajlandó közreműködni, segédkezni benne az emberiség, de akkor is, ha nem. Nem rajtunk múlik tehát, hogy az Úr nagy tervei megvalósulnak-e. És ez így van jól.

Isten emellett példát akart nekünk mutatni Jézus születésén keresztül arról, hogy a legnagyobb dolgok nem hangos szuperprodukciók és cirkuszi látványosságok keretében történnek, mert az igazi csodák csendben, az egyszerű emberek önzetlen szeretete által születnek. Ezért csak a pásztorok kaptak meghívót Jézus születésére az angyaltól. Heródes, a helyi prominensek, az okoskodók, a kételkedők és a többiek nem. És bizony azóta sem...

A pásztorok pedig nem haboztak, hanem teljesítették az angyal kérését „...elmentek sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban

fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívébe fogadta”.

Amikor elhangzott, hogy „Mária szívébe fogadta” az ígét, akkor fogtam fel igazából Isten üzenetét, hogy nem kell mindig feltétlenül megértenem, hogy Isten mit, miért és hogyan tesz! Elég, ha megjegyzem, és a szí-

vembe fogadom az ígét, az pedig majd kidolgozza bennem magát, és megtermi gyümölcsét akkor és úgy, ahogy és amikor azt a mennyei Atya akarja.

A pásztorok nem spekuláltak, nem tétováztak, azonnal megtették, amit az angyal kért. Még többet is. Önzetlenül odaadták, amijük csak volt, ennivalót, meleg subát és oltalmazó szeretetüket, alázatos tiszteletüket. A mennyei seregek az angyalokkal együtt dicsőítették az Istent: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke a jóakarátú embereknek! (Lk 14)”, a pásztorok aztán hazamentek és magasztalták az Istent mindenért, amit láttak és hallottak...”

Én is így tettem az előadás alatt, és utána a béke, az Isten békéje kiáradt a nyugtalan lelkemben, és betöltötte a szívem a kisded Jézus születésének csodája.

Pásztorjátéknak indult, de nekem válaszó volt mindez, nem csupán játék.

Nagy Attila

BÉRMÁLÁS — EGYESÜLÉS A SZENTLÉLEKKEL

Amikor felkértek, hogy a bérmálással kapcsolatban írjak az *Alsóvárosi Harangszóba*, örömmel elfogadtam. Vártam, hogy teljenek a napok, és jöjjenek szívembe a gondolatok, melyeket meg tudnék osztani az olvasókkal. Telt-múlt az idő, és egyre inkább kétségbe estem, nem volt semmi ötletem, miről is írhatnék. Az én bérmálásom már régen volt, gyermekeim még nem bérmálkoztak. Mivel majd szolgálattevőként veszek részt a bérmáláson, ezért úgy éreztem, nehéz feladatot vállaltam magamra, de visszamondani már nem akartam a felkérést. Kinyitottam a laptopomat, és a mai világra jellemző legegyszerűbb dolgot csináltam, beírtam a Google keresőbe a bérmálás szót. Nagyon sokféle magyarázatot, írást, cikket találtam.

Olvastam arról, hogy az első „bérmálás” pünkösdkor volt, amikor az apostolok megkapták a Szentlelket. Erről az *Apostolok cselekedeteiben* olvashatunk: „Amikor elérkezett pünkösöd napja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak. Egyszerre olyan zúgás támadt az égből, mintha csak heves szélvész közeledett volna, és egészen betöltötte a házat, ahol ültek. Majd lángnyelvek jelentek meg nekik szétoszolva, és leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket.”

Találtam olyan gondolatokat, amelyeket kiírtam, és úgy gondoltam, megosztok mindenkivel, mert egyszerűen, de mégis mélyen fogalmaznak erről a szentségről:

„A bérmálás tökéletesíti a keresztségi kegyelmet; szentség, melyet a Szentlélek azért ajándékozik, hogy mélyebben meggyökereztesse az isten-gyermekségben, erősebben beletestessítsen Krisztusba, erősebb kötelékkel kössön az egyházhoz, szorosabban fűzőn az egyház küldetéséhez, s támogasson abban, hogy a keresztyén hitről tanúságot tegyünk szóval, melyet tettek követnek.”

„A bérmálás a keresztyén ember lelkébe lelki pecsétet, eltörölhetetlen jegyet nyom.”

„A bérmálás egyesülés a Szentlélekkel.”

A Szentlélekkel... — itt állunk csak meg egy pillanatra! Nekem nehéz a kapcsolat a Szentlélekkel. Számomra nehezen megfogható, nehezen érthető volt hosszú ideig a Lélek működése.

Egyszer olvastam Böjte Csaba ferences atya gondolatait, aki a Szentlélekről elmélkedve azt mondta, hogy ő biztos abban, hogy a Szentlélek jelen van, és „ezért lesz izgalmas többek között a mennyek országa, amikor rá fogunk jönni arra, hogy a Szentlélek Úristen hányszor és hány módon vezetett tovább bennünket, hányszor fogta meg a kezünket szeretettel, jóssággal, erővel...”

Biztos, kell várni a mennyek országára ahhoz, hogy rájöjjenek, hol és milyen módon vezet engem a Szentlélek? Elkezdtem figyelni magamra, a mindennapjaimra: hol és hogyan van jelen a Szentlélek az én életemben. Hallgatom rá? Meghallom, mit mond nekem?

Ahogy teltek a napok, figyeltem magamat és a Szentlélek jelenlétét az életemben. Gitáros közösségünk próbáján készültünk a bérmálásra. Egy dalt kellett választanunk, ami akkor szólal meg majd, amikor a püspök

atyá kiszolgáltatja a bérmálás szentségét. Nehéz volt a választás, szebbnél szebb szentlelkes dalok vannak a gitáros énekek között. Felmerült, hogy talán lehetne a Meghívótól, hogy vízre lépjek. Püspök atya egyik kedves éneke ez, a bérmálásban mind meghívottak vagyunk, a refrénben pedig azt énekeljük: Lélek, add, hogy benned teljesen megbízzak... Jó lesz ez az ének. Aztán, talán a Szentlélek hatására, ér-

kezett egy olyan jelzés számunkra, hogy mindig mindenhol ez az ének szól... és már éreztük is, hogy nekünk most nem ezt az éneket kell énekelnünk. Kis közösségünk máris választott két másik éneket teljes egyetértésben, egyik-percről a másikra. És az új dalok gyönyörűen szóltak...

„Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk, töltsd be a szívünk, életünk. Hogy béke és áldás szálljon ránk...”

„Szentlélek, köszöntünk! Gyújtsd meg újra szent tüzed, hadd égjen bennünk az első szeretet...”

Pár nappal később, egy szombat reggelen próbára igyekeztünk. Már a próbaterem előtt gyönyörű hegedűszót hallottunk. A hittanteremben várt minket egy fiatalember, és innentől a bérmálási dalunk gitáros és furulyás kísérete kibővült egy hegedűvel is. Mindegyikünk szíve megtelt örömmel és hálával! Hozzánk vezette a Szentlélek — én úgy gondolom.

A PAPSÁG ÜNNEPEI

Az elmúlt hónapokban két olyan szentmise is volt templomunkban, amelyeken a hívők és papok együtt ünnepelhették a szolgálati papság adományait. A Szent István napján, augusztus 20-án tartott Város miséjén kanizsai katolikus papok és református lelkészek vettek részt, az október 10-ei koronagyűlési szentmisét pedig Varga László püspök atya mutatta be a nagykanizsai esperesi kerület papjainak koncelebrálásával.

Krisztus az egyetlen és örök főpapunk, az ő papsága válik jelenvalóvá a szolgálati papság által. Krisztus az egyetlen igazi pap, a többiek csak az ő szolgálói. A szolgálati papság feladata, hogy Krisztusnak, az egyetlen és örök főpapnak a nevében és személyében teljesítsen szolgálatot a közösségben. Mindig ünnep, amikor több pap együtt

Az utolsó napok közös készüléssel teltek, hogy a hét béralkozó fiatal ünnepén minden rendben legyen. Az énekes próbán mindegyikünk ott volt, és amikor énekeltünk, körbenéztem; azt éreztem, hogy egységben vagyunk mind, és ebben az egységben a Szentlélek is jelen van és áldása száll ránk.

November 19-én a 10 órai misében szolgáltatta ki püspök atya a béralkázás szentségét. A gyerekek és családjaik örömmel ültek a feldíszített templomban, az énekek szívükből szóltak, a béralkázást követő vendéglátás minden feladata megoldódott. Szívemben öröm volt, hogy a béralkázási mise szép volt, hogy jelen lehettem, részese lehettem a készülétnak és az ünnepi misének. Ahogy ezekben a hetekben figyeltem mindennapjaimat, megtapasztaltam a Jóisten gondoskodását, a Szentlélek vezetését.

Uram, Istenem! Kérlek, add, hogy ne csak a készülék ideje alatt, hanem minden nap megtapasztaljam gondoskodásodat, meglássam, Szentlelked merre vezet, észrevegyem kegyelmi ajándékait, és azokat a Te szolgálatodra és dicsőségedre használjam! Amen!

Pőczéné Faics Gabriella

mutat be szentmisét kihangsúlyozva a Krisztus iránti hűség és közösségünk egységének fontosságát.

Az augusztus 20-ai város miséjén természetesen Szent István királyunkra is emlékeztünk. Várnai László esperes szentbeszédében megidézte államalapító királyunk alakját, és megfogalmazta a mának szóló üzeneteit. Szent királyunk Imre herceghez intézett intelmei a mai fiatalság számára is útmutatásul szolgálnak. A misén városunk református lelkészei is jelen voltak, így közös, ökumenikus jellege volt ünnepségünknek.

Október 10-én a plébániánkon tartott koronagyűlésre érkeztek az esperesi kerület papjai, és természetesen

Varga László püspök atya. A gyűlés szentmisével kezdődött, melyen Csorba Tamás plébános atya köszöntötte püspökünket, a többi paptestvért és a híveket. Püspök atya homíliájában a csend és a szemlélődés fontosságáról beszélt. Külön kihangsúlyozta a szentségimádások jelentőségét. A csendben, az odafigyelésben megtapasztalhatjuk Isten személyes jelenlétét életünkben, és erre a megtapasztalásra folyamatosan szükségünk van.

Az egész szentmise emlékezetes marad a jelenlévő hívek számára. Viszonylag kevésszer fordul elő templomunkban, hogy tizennégy pap együtt mondja az átváltoztatás szavait. Most ez megtörtént, együtt áldoztunk és ünnepeltünk.

Istennek legyen hála!

Maresch Dániel

MEDJUGORJE, AZ ÚT, AMI BEFELÉ VEZET...

Sokan megkérdezték már tőlem, hogy miért kell több száz kilométeres útra vállalkoznom ahhoz, hogy közelebb kerülhessek a Jóistenhez? Aki saját maga nem tapasztalta még meg Medjugorje békéjét, amiért zarándokok sokasága érkezik oda évről-évre, az valóban nehezen értheti. Emberi ésszel Isten nem is mérhető. Én évek óta megyek. Azaz, először csak vittek, hiszen kislánként édesanyám ölén cipelt fel a Krizevacra, majd az ifjúsági találkozók lelkes résztvevője lettem, ami későbbi életem során is nagy hatással volt rám. Azóta is többször elindulok az úton, és egyáltalán nem azért, hogy csodát lássak. Azt már tudom, minden egyes út és minden egyes Medjugorje-ben eltöltött nap maga a csoda, és mind új felismerésekhez vezet.

Ám minden útnak előélete is van, mert a dolgok indulás előtt úgy alakulnak, mintha valaki a létező összes eszközt bevetve hátráltatni akarna ebben. „A szél ott fúj, ahol akar...” ennek az evangéliumi résznek a dalba foglalt változatát dúdoltam magamban az indulás napjának hajnalán. Amikor 49 útitársammal együtt a Medjugorje-be induló busz körül álltunk, már érezhető volt, hogy nem kirándulni megyünk, hanem zarándoktársai vagyunk egymásnak. Egy- más kezét fogva, mint egy élő rózsafüzér szemei, vettük körül a buszt, és imádkoztunk.

Aki Medjugorje-be megy, az a hosszú út során nem csak országhatárok átlépésére kell, hogy felkészüljön. A saját határait is átlépi az ember, hogy felfedezhessen új területeket. Az út létezik, hiszen azt a Jóisten megteremtette már számunkra, csak el kell indulni, járni kell rajta!

A hétköznapiak során könnyen csordultig telünk. Eltelünk nyomorúsággal, szívtelenséggel, hiúsággal, bűnnel, bajokkal. A körülöttünk élő emberek hibáit, bántásait, megjegyzéseit, ellenséges érzelmeit és támadásait nem könnyű elviselni. Talán legtöbbet nem is egymástól szenvedünk, hanem elsősorban ki-ki önmagától, vagy a

hozzá legközelebb állóktól. Testvér a testvértől, gyermek a szülőtől és fordítva, szomszéd a szomszédától vagy kolléga a kollégától. Ha közelebről látnánk be sok családi otthonba, munkahelyre vagy közösségbe, elrémlőnénk, mennyi gonoszságot követünk el mi, emberek egymás ellen. Mennyi elkeseredett indulat gyűlik a szívekben, és tör ki sokszor a be-

ott mindenkitől, bár rengetegen vagyunk. Ám jó a csend, és a fehér kövek most kényelmesebb ülőhelynek bizonyulnak bármelyik kávézó párnázott foteljénél. Azt érzem: Bár csak sokkal gyakrabban ülhetnék itt! Valami átölel, némán vigasztal. A szivacs közben kiüresedett, mostanra már készen áll beszívni a jót. Megnyitom a szívemet, amit még erősen

szédben. Medjugorje számomra az a hely, ahol a dolgok letisztulnak, ahol nincs szükség a beszédre, ahol rengeteg sóhaj szakad fel a lelkekből.

Ahogy elindulunk felfelé a Jelenések hegyére, a köves és bozotos magaslaton a zarándokok milliói által kitaposott ösvényen, még küzdök a könnyeimmel. Aztán nem kell soká várni, hogy valamelyik bronz dombormű előtti ima és elmélkedés mélyen megérintsen. Szívem, mintegy a hétköznapiak során mocskokkal szennyezett szivacs, most összefacsarodik, és könnyek formájában tisztulni igyekszik. Amikor a Béke Királynőjének szobrához felérünk, már könnyebb az út. Jó eltávolodni

fogok, azt megpróbálom elengedni. Átgondolom, mit kellene hátrahagynom. A régi életemet, a bűneimet, egy szenvedélyemet, ami megkötöz? Álmait, álarcaimat, haragot, neheztelet? Mit? Ezt a kérdést mindenki magának kell, hogy őszintén megválaszolja! A sziklák között és a szobor környékén rengeteg fénykép, apró emléktárgy, mind egy másik ember életének terhe. Nem emelem fel, nem hozom el, mert tudom, az egyetlen hely, ahol fontos takarítani, az a saját lelkem. Jó itt lenni. Jó a Szűzanya szobra előtt térdelni, és feltékinteni rá. Rá, aki égi édesanyánk, akinek a szívében mindannyiunk számára van hely.

Medjugorje számtalan ajándékot rejt. Hívhatjuk őket csodáknak is — ha valaki ragaszkodik a csodákhoz — de ezek a jelek, melyeket ott kapunk, valójában arra szolgálnak, hogy megerősítsenek bennünket a hitünkben. S ha valaki megkérdezné, történt-e már velem csoda Medjugorje-ben? Azt válaszolnám, igen. Sokszor csak egy vörös földdel színezett kő formájában a Krizevacon, vagy egy zárán-doktársam odavetett mondatában, amiről neki sejtelve sincs, mennyire az elevenembe hatolt.

Az esti miséken, ahol számtalan nemzet együtt imádkozik és énekel ki-ki a saját nyelvén, mégis egységben. Rengetegen járulunk szentáldozáshoz. A gyóntatófülkék előtt kígyózó sorok pedig azt juttatják eszembe, a Jóisten mindig vár rám, és elem jön — nem, mint szigorú bíró, hanem mint egy jó szülő, aki magánál akar tudni gyermekeként. Nem botránkozik meg, nem lesz mérges a bűneim miatt, csak esélyt ad a gyógyulásra. Szerettem látni a szálláshelyre menet a szembejövő tiszta, mosolygós arcokat. Szeretek visszamosolyogni rájuk. Érdekes, de ez itt nem furcsa.

A szél pedig ott fúj, ahol akar. Halod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy. A jövőt én sem ismerem, de azt hiszem, vezetve vagyok, nem egyedül járok az úton.

Nagyon jó Medjugorje-ben lenni, igen nagyon jó volt ott együtt lenni. Am mi lesz holnap? Amikor hazamegyünk, minden olyan lesz, mint amikor elmentünk. Mégis tudjuk, az örömhír az egész világnak szól.

Úgy érzem, azért részesülhettünk ott annyi kegyelemben, hogy hazatérve a Jóisten szeretetének erejével, napfényének melegével embertársaink számára sugárzó mosolyt, melegséget közvetíthessünk a hétköznapi napok során is. Erőt kaptunk az újrakezdésre, esélyt arra, hogy rejtett kincseinket felismerjük, megmutassuk mások számára és talán, ha ez sugárzik rólunk akkor nem is firtatják, átélünk-e ott bármilyen csodát, hiszen arcunkról sugárzik, hogy az élet csodás!

Császár-Hársfalvi Mária

KITEKINTŐ

Kitekintő címmel új programsorozatot indítottunk a Szent József Plébánián, melynek keretében szeptember közepétől kezdve négy egymást követő szombat este civil vezetőket, ismert közéleti személyeket, közösségért dolgozó embereket hívtunk meg előadásokat tartani.

Első alkalommal Kósa Erika, a Kósa Erika Akadémia alapítója volt a vendégünk. A csokonyavisontai születésű, több éven keresztül a leg gazdagabb magyar üzletasszonyként is számontartott előadónk rendkívüli szerénységével és közvetlenségével hamar belopta magát a szívünkbe. Nem véletlen, hiszen szívügyekről beszélt: az érzelmi intelligencia fejleszthetősége volt a téma.

Őt követte dr. Gyenesei István, volt önkormányzati miniszter, országgyűlési képviselő, közéleti ember, családapa. A még 75 évesen is rendkívül aktív férfitől rengeteget tanulhattunk az élet dolgaihoz való pozitív hozzáállásról, a tevékeny szeretetről és kitartásról. Szívesen hallgattuk beszámolóját gazdag életútjáról, életének főbb állomásairól.

Szászfalvi László, csurgói református lelkész, országgyűlési képviselő volt a harmadik előadónk, és az egy-

házügyi államtitkársága alatt megélt tapasztalatairól osztott meg velünk érdekes részleteket. Betekintést nyelhettünk egy új szervezeti egység létrehozása körüli kihívásokba, teendőkbe.

Végül pedig prof. dr. Nógrádi György biztonságpolitikai szakértő látogatott el hozzánk, és az aktuális

világpolitikai helyzetről adott számunkra tájékoztatást: az orosz—ukrán háború, energiabiztonság, migráció és a balkáni helyzet volt terítéken. Az előadás napjának reggelén Izraelben történt palesztin terror-támadásról is esett pár szó. „Tanár urat” bizonyára nem kell bemutatni senkinek, ismert médiaszemélyiség.

A programsorozat nyitott volt, ezért nem csupán plébániai közösségünk tagjai, de „külsős” résztvevők is helyet foglalhattak az „emeleti teremben”. S bár mindegyik vendégünk előadását jelentős érdeklődés kísérte, a legnagyobb számban az őszi programsorozatunkat záró, negyedik alkalomra, prof. dr. Nógrádi György előadására jöttek az érdeklődők. A terem befogadóképessége miatt sajnos regisztrációhoz is kellett kötnünk a részvételt.

Sűrű és tartalmas őszi szombat este telt tudhatunk magunk mögött. Az előadások nem csupán tájékoztató jellegűek, de rendkívül inspiratívak is voltak. Az eseménysorozat után többen is érdeklődtek, hogy lesz-e folytatás, mikor várható a következő előadás, ki lesz a vendégünk. Nos, erről többet majd talán a következő számunkban írunk.

Lábodi István

KÖRKÉRDÉS

Közeleg a karácsony. Lelkiekben is készülünk a meghitt szentestére, amikor minden keresztény családban felcsendül a karácsonyi ének. Arról kérdeztük dalos kedvű testvéreinket, mit jelent számukra az éneklés, és melyik a kedvenc karácsonyi énekük.

Domján József

Gyerekkorom óta része az életemnek az éneklés, templomba járás és már az orgonálás is. Meghatározó élmény volt számomra a rorate szentmiséken való részvétel, melyre annak idején főleg a nagymamámmal szoktam menni. Én akkoriban még ministráltam minden szentmisén, és mindig alig vártam a szép adventi énekeket és az orgona hangját. Aztán ez a hangszer titokzatossága és nagysága elbűvölt, később már az orgonapadon

ültem, gyakoroltam, és időközönként a helyi kántort helyettesítettem már általános iskolás koromban. Számomra az éneklés egybeolvadt a zenéléssel, orgonálással. Nehéz lenne megmondani, melyik a kedvenc karácsonyi énekem, mert a Hozsanna mindegyik karácsonyi énekét szeretem. Van viszont egy különlegesebb ének, amelyet itt Kanizsán úgy vettem észre, nem nagyon ismertek, ez pedig a Hozsanna 17. számú éneke: *Az égből színméz csörgedez*. Ez gyerekkorom egyik olyan karácsonyi éneke, amelyet mindig csak a templomban hallottam, és nagyon tetszik a dallama és a szövege

is. Felénk ezt karácsonykor mindig énekelni szokták. Ez egy nagyon régi ének, egy 17. században kiadott énekeskönyvben (Cantus Catholici) jelent meg kottával, tehát már jóval azelőtt ismert volt. De természetesen a kedvenceim között vannak, amiket mindenki ismer, a *Mennyből az angyal*, a *Pásztorok, pásztorok*, a *Dicsőség mennyben az Istennek*, az *Ige megtestesült* és az *Istengyermek* is. Ezek az énekek szívet melengető dallamukkal és bársonyosan szép szövegükkel teszik meleggé a karácsony ünnepét. Ami viszont az ünnep teológiai tanítását tökéletesebben képes kibontani, az a gregorián ének, vagyis az egyház hivatalos, ősi, szent éneke. Az éjfél mise kezdőéneke rögtön a messiási drámával kezdődik, a 2. zsoltár 7. versével: *„Az Úr mondá nékem, én Fiám vagy Te. Én ma születek Téged.”* (ÉE 514) A karácsonyi nagymisén (délelőtt) viszont már Izajás próféta jövődőlésének beteljesedése csendül fel: *„Gyermek született nekünk! Fiú adatott nekünk, s a fejedelemség az ő vállán. S ez lesz az ő neve: a nagy Határozat Hirdetője.”* (ÉE 517) A népének tehát a szívhez szól, az ünnep érzelmi oldalát jeleníti meg, a gregorián ének pedig ami sokkal fontosabb, az ünnep misztériumát (hittitkát) és tanítását fejt ki nekünk. E két különböző stílusú ének együttes felcsendülése, valamint az orgona hangja pedig megteremti azt a szintézist a liturgiában, ami képes közelebb vinni lelkünket Istenhez és az égiekhez. (vö. Sacrosanctum Concilium VI/116-120.) Áldott karácsonyt kívánok minden kedves olvasónak!

L. Nagy Edina

Az éneklés mindig is része volt keresztény életemnek. Már általános iskolás koromban tagja voltam egy ifjúsági katolikus énekkarnak, örömmre szolgált a templomi éneklés. Jelenleg is tagja vagyok egy templomi énekkarnak, de szívesen énekelek egyedül is az Úr dicsőségére. Úgy gondolom, hogy az énekeken keresztül Istennel beszélek. A templomban való éneklés segít szívünkbe írni az igazságot, melyből a fontos pillanatokban meríthetünk.

A karácsonyi dalok repertoárja rendkívül sokszínű és gazdag. Nagyon szeretem mind a hagyományos, mind az új stílusú karácsonyi énekeket. Milyen kár, hogy évente csak rövid ideig énekelhetjük.

A sok karácsonyi dal közül számomra a legkedvesebb ének a *Mennyből az angyal*. Minden szenteste egymást átölelve énekeljük a karácsonyfa körül családom tagjaival. Kérem a Jóistent, hogy még sokáig együtt énekelhessük ezt a gyönyörű, magyar karácsonyi dalt.

Saffer Szilvia

„Kisfenyő az erdőn!”

Számomra a zene, az éneklés, a dalolás lételem. Örömforrás, a feszültségeket levezető, szinte mindennapos, belülről fakadó cselekedet. Boldogságot, örömet, önkifejezést jelent. A zene gyógyít! Ebben egészen biztos vagyok! Megnyugvás a léleknek, harmónia a testnek. Mindegy, hogy népdal, gyermekdal, operett, komolyzenei dal, vagy egyházi ének.

Csak hallhassam, csak énekelhessem, csak gyógyítson! Hálás vagyok Istennek, hogy a szívembe ültette ezt a vágyat, és adott olyan zenei, hangai adottságot, ami lehetővé teszi, hogy kiénekelhessem magamból az érzéseimet. A hétköznapi és ünnepi szentmiséken a zenei szolgálat alkalmával a szívem megtelik melegséggel. A jó Isten dicsőítése átjárja testemet, feleml, és jó érzéssel tölt el! Neked énekelek Uram! Hálám jeléül, mert szeretlek és benned bízom! Zenei szolgálatunkkal hirdetjük fontosságod, nagyságod, szereteted. Szentségimádások alkalmával is dicsőítjük a jó Istent. Énekelve imádkozunk *érted, értem, mindenkiért. Ezzel a zenei szolgálattal lesz teljes az életem, mert aki énekel Krisztusnak, az kétszeresen imádkozik.* Karácsony közeledtével a melegségre, a kis Jézus születésére gondolva, az egyszerűség, a meghitt pillanatok jutnak az eszembe. Ekként egy kedves, bájos, kis dal, melyet minden tanítványomnak megtanítok, és mely egyben a kedvenc karácsonyi dalom is. „Kisfenyő az erdőn”

„Kisfenyő az erdőn él odakünn.

Hó ezüstje csillan a sok kicsi tűn.

Jégcsapokat ringat a szélben az ág,

A puha hó, vállán a télikabát!”

Kökényes Julianna

A közös éneklés, a kóruséneklés gyermekkorom óta kíséri életemet. Amióta Csizmadia Ferenc tanár úr a nagykanizsai Rozgonyi úti iskolában felvett a gyermekkórusába, mindig szerettem az éneklésnek ezt a közösségépítő formáját. Ma is szeretek énekelni, különösen közösségben, tagja vagyok Nagykanizsa Város Vegyeskarának is. Kórusunk minden évben szép karácsonyi koncerttel köszöni meg a város lakóinak a támogatást és a szeretetüket. Korábbi karácsonyunk, Hajdú Sándor — aki sajnos éppen tíz éve nincs már közöttünk — írt a kórus számára egy karácsonyi dalszöveget, melyben gyönyörűen felépítette a karácsonyi történetet. A *Kis karácsony, nagy karácsonnyal* kezdünk, mely a karácsonyi készülődés meleg hangulatát idézi fel bennünk. Majd az *Ó gyönyörű szép titokzatos éj*

az, ami a varázslatossá teszi a szent eseményt. Ezután *Mennyből az angyal* érkezik a pásztorokhoz, és ezt zárja a

Fel nagy öröme kezdett dal. Nekem épp ez a fülbemászó, már már indulóra emlékeztető ének a kedvencem. Kevesen tudják, hogy szövegét is, zenéjét is Gárdonyi Géza írta 1882-ben Devecserben, ahol kántortanító volt. Felvetődött az is, hogy egy korábban keletkezett népi énekből írta a jelenlegi változatot, ezt pontosan nem tudjuk. Én épp azért szeretem ezt a művet, mert a többi karácsonyi ének szelídsege, csendessége, meghittsége után éppen az ujjongó örömet és az Isteni gyermek iránti hálát és szeretetet hangsúlyozza élénk ritmusával és ünnepélyes refrénjével. „Egyszerű pásztor jöjj közelebb! Nézd a te édes Istenedet” majd „Egyszerű pásztor térdeden állj! Mert ez az égi s földi Király.”

Könyvajánló:

Sárty Pál

A FORRADALMÁR JÉZUSTÓL A TERRORISTA SZENT CIRILLIG

Sárty Pál a Miskolci Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar Jogtörténeti és Jogelméleti Intézetének igazgatója. Emellett a Miskolc-Mindszenti Római Katolikus Egyházközség képviselőtestületének világi elnöke. E könyve 2017-ben jelent meg a Szent István Társulatnál.

Könyvében azt elemzi, miként értelmezik félre, vagy hamisítják az ókori egyháztörténet eseményeit más-ként gondolkodó, elsősorban liberális történészek. Három könyv és egy film elemzésével, és az azokban foglalt állításokkal szemben logikusan, a Szentírás által is alátámasztható módon cáfolja az általa ismertett művek hamis, vagy téves állításait.

2013-ban Magyarországon is megjelent Reza Aslan vallástudós Jézusról szóló könyve, aki nem kevesebbet állít, mint hogy Krisztusnak spirituális jellegű, pacifista tanítását, isteni természetét és feltámadását csupán az apostolok találták ki, és semmi köze a történeti Jézushoz, aki egy Róma ellenes zsidó lázadó volt. Sárty Pál Jézus életének és tanításainak elemzésével tételesen cáfolja, hogy Jézus politikai lázadó lett volna, épp ezért a római-

aknak nem is volt okuk kivégezni őt. Aslan több példát hoz arra az evangéliumokból, melyek azt támasztják alá, hogy Jézus a fennálló rend erőszakos megdöntésére törekedett, erre bízott tanításaiban. Ilyen például az a rész, ahol Jézus így figyelmeztette apostolait: „*Ne gondoljátok, hogy békét jöttem hozni a földre. Nem békét jöttem hozni, hanem kardot.*” (Mt 10,34)

A szerzőnk szerint ez csak akkor értelmezhető úgy, hogy Jézus erőszakos cselekedetekre akarta buzdítani a zsidókat, ha kiragadjuk a szövegkörnyezetből. Ez a szövegrész azt teszi világossá számukra, hogy küldetésük során ellenállásra számíthatnak, küldetésük megosztottsághoz vezet, mely a családot sem hagyja érintetlenül. Ezt támasztja alá az is, hogy Lukács evangéliumában ugyanebben a mondatban már kard helyett megosztás áll. (Lk 12,15)

Hasonló módon próbál Aslan más evangéliumi részekben is bizonyítékot találni arra, hogy Jézus valójában forradalmár volt. Ilyenek: a templom megtisztítása, Jézus bevonulása Je-

(Folytatás a 10. oldalon.)

A FORRADALMÁR JÉZUSTÓL A TERRORISTA SZENT CIRILLIG

(Folytatás a 9. oldalról.)

ruzsálembe, az adófizetés kérdése, vagy épp a szenvedéstörténet eseményei. Sály Pál meggyőzően bizonyítja a felhozott szentírási részletek elemzésével, hogy „Az egyház Krisztus-kepe nyilvánvalóan történeti tényeken alapszik, a hit Krisztusa nem más, mint a történeti Jézus.” (Gyürki László: *Az ősegyház igehirdetése, és Jézus történetisége*)

Pál apostol szerepét értelmezi egy másik könyv, This Voskuilen és Rose Mary Sheldon közös munkája. Szerintük Szent Pál titkos ügynök volt,

konspirálnak, és nem buknak le, tehát nem szolgáltatnak bizonyítékot maguk ellen” — írják.

Ez azonban egyértelműen cáfolható, hiszen Pál apostol leveleiből és az Apostolok cselekedeteiből nagyon sok és egyértelmű információ szűrhető le. Tehát Pál apostoltól nagyon távol állt a titkolózás és a titkos ügynöki szerep.

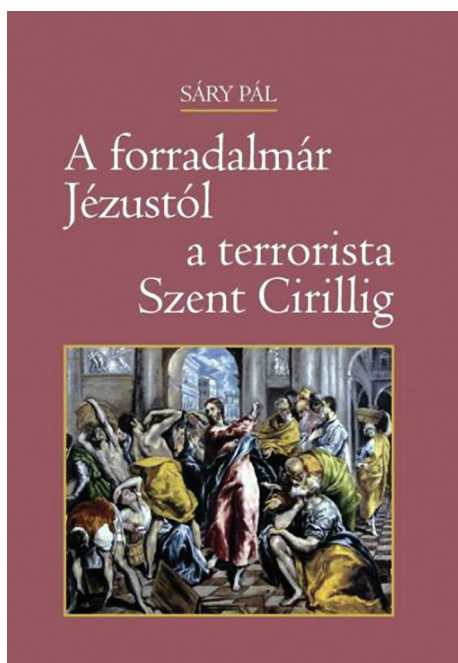
Egy fejezetet szentel Sály Pál Charles Freeman munkájának, mely azt állítja, hogy 381-ben Nagy Teodosius kiadott egy rendeletet, melyben minden keresztény alattvalója számára kötelezővé tette a nikaiai hitvallás elfogadását. A császár a kereszténység minden egyéb irányzatát eretnekséggé nyilvánította. Mivel Freeman szerint a klasszikus görög—római civilizációt alapvetően a vallási türelem jellemezte, Teodosius ezen rendeletével megkezdődött a sötét középkor, melyet a gondolat- vallás- és szólásszabadság korlátozása jellemezett. Ennek csak a felvilágosodás vetett véget. Sály Pál a könyvében bebizonyítja, hogy a görög—római civilizációra korántsem volt jellemző a vallási türelem, és azaz, hogy Nagy Teodosius részben korlátozta a vallásszabadságot, az a társadalmi béke megteremtése és a Nyugattal való egység megteremtése érdekében történt.

Végül egy filmet elemez könyvében Sály Pál, a 2009-ben bemutatott *Ago-*

ra című spanyol—máltai filmet, mely Szent Cirill életéről és tevékenységéről készült. A film a történelem leg-sötétebb alakjai közé sorolja Szent Cirillt, aki fanatikus volt, pátriárkai funkcióját arra használta, hogy pogromokat szítson az alexandriai zsidó kolónia ellen, és leginkább arról híres, hogy meglincselte Hüpatiát, aki a kor előkelő filozófusa és matematikusa volt. Sály Pál történelmi kutatásokra hivatkozva cáfolja, hogy az alexandriai keresztények a kultúra és a tudomány ellenségei lettek volna. Bizonyítja azt is, hogy bár a keresztények Cirill vezetésével tényleg kiűzték a zsidókat Alexandriából, de nem rendeztek mészárlást közöttük. Tény, hogy Hüpatiát a keresztények gyilkolták meg, de nem valószínű, hogy ehhez Cirillnek vagy az ő felügyelete alá tartozó parabalanusoknak köze lett volna.

A könyv kétségtelenül erősen elfogult a liberális elképzelésekkel szemben, és tartalmaz olyan vitatható állításokat is, hogy például az állam és az egyház szétválasztása a liberális hegemonia elsődleges feltétele, vagy hogy „a végnapjait élő Európa közepén éppen Cirill kemény határozottsága szolgálhat példaként keresztény hitünk és kultúránk védelmezése során”. Én elsősorban azok figyelmébe ajánlom a könyvet, akiket érdekel a történelem és főként az egyháztörténet, és az ilyen forrásfeldolgozásokat kellő értő kritikával, de szívesen olvassák.

Kökényes Julianna

aki a rómaiak megbízásából előbb üldözte Jézust, majd megtérést színlelve — beépült közéjük, és átalakította tanaikat (gondosan megtisztítva azokat az erőszakos, nacionalista, forradalmi gondolatoktól).

A szerzők ebben a könyvben is, mint az előzőben, a Szentírásból kiragadott idézetekkel és Szent Pál életének egyes mozzanataiból levont következtetésekkel támasztják alá a fenti gondolatot.

„Azt ugyan mindkét szerző elismeri, hogy a fenti állítást valójában semmi nem támasztja alá, de azzal érvelnek, hogy magától értetődő a bizonyítékok hiánya, hiszen az ügynökökre épp az jellemző, hogy remekül

A SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA DECEMBERI PROGRAMJAI

Hajnali (roraté) szentmisék hétfőn, szerdán és szombaton reggel 6 órakor a *plébánián*, kedden reggel 6 órakor Palinban lesznek.

December 2-án, szombaton 18 órakor a *plébánián*: LADIK (Lelki, Adventi Imák Karácsonyra).

December 3-án, advent első vasárnapján 10 órakor érkezik Szent Miklós püspök, és ajándékokat oszt a szentmisén résztvevő gyermekeknek.

December 8-án, pénteken a Boldogságos Szűz Mária Szeplyőtelen Fogantatása ünnepén 8 órakor Palinban, 10 órakor az Alsóvárosi templomban lesz mise.

December 9-én, szombaton 18 órakor a *plébánián*: LADIK (Lelki, Adventi Imák Karácsonyra).

December 14-én, csütörtökön 14 órakor az idősek karácsonyi köszöntése.

(Folytatás a 11. oldalon.)

GONDOLATOK A RÓZSAFÜZÉRRŐL A SZABADTÉRI KÖZÖS IMA TÜKRÉBEN

Többször is elgondolkodtam azon, hogy a rózsafüzért hogyan érdemes imádkozni, egyáltalán miért is mondom. Az bizonyos hogy a velejáró monotonitás nem túl vonzó, számomra is így volt, és még mostanság is meg kell ezzel küzdenem. Viszont az imaszándékra adott válasz és a lelki béke olykor nagyon is kézzel fogható gyümölcsök.

Mondhatom a rózsafüzért otthon egyedül a csendben vagy közösségekben, de akár más időtöltés közben párhuzamosan is az időhiány miatt. Az biztos, hogy ha figyelmemet minél inkább az elmondott szavakra és a felajánlott személyekre vagy dolgokra összpontosítom, annál nagyobb ajándék ez a fajta ima. Be kellett látnom, hogy minél inkább Istennek és csak neki szentelem ezt az időt, annál inkább megtiszttelem őt és azokat is, akikkel együtt mondom. Szóval a más, egyéb tevékenység alatt elmondott imáim nélkülözik ezt a fajta megbecsülést.

Belegondoltam abba a 25-30 percre, amit naponta illene rászánnom a rózsafüzér elimádkozására, nem is olyan sok. Csak a folytonos ismétlődés miatt tűnik hosszúnak és unalmasnak. Amikor sikerül tudatosítom magamban, hogy kivel beszélgetek, teljesen más értelmet nyer az idő fogalma is. Máshogyan telik, amikor az imában figyelek minden elmondott szóra és a párbeszédre.

Az iméti hozzáállásom fényében kell vizsgálnom a szabadtéri rózsafüzér imádkozásokat is. Amenynyiben megvan a koncentráció és a béke, itt még más eseményekkel egészül ki az ima. Azzal, hogy ilyenkor egy közösséggel mondom együtt. Jobban kell figyelnem másokra; ha egyszerre kezdjük el a közös részeket, érthetően, hangosan mondjam a szavakat. Főleg, ha éppen nekem kell vezetnem egy tizedet, időben levinni a hangsúlyt, figyelembe venni a többiek ritmusát. Időnként különösen nagyobb összpontosítást igényel a hangerő és az időzítés. Nem szabad, hogy csak a saját magam imája legyen. Hagynom kell időt a többiek bekapcsolódására is.

A kültéri imánál felmerül bennem még a kérdés, hogy nem inkább a rejtekben, csendben kellene imádkoznom? Hiszen mennyei Atyánk ott is lát, és megjutalmaz minket. Itt azonban egy közösséggel együtt imádkozunk nyilvánosan. Ez már itt tanúságtétel és hitvallás. Olykor erre is szükség van. Az örömhír nem korlátozódhat a templom vagy az otthonaink falai közé. „Aki megvall engem az emberek előtt, azt megvallom én is mennyei Atyám előtt.” Olykor megfordult a fejemben: mit szólnak mások, főleg ha az ismerősök látnak meg. Szinte mindig meg kellett küzdenem ezekkel a gondolataimmal az októberi kültéri közös rózsafüzér imádkozások előtt. A végére viszont mindig eltűntek eme féltelmeim, a másoknak megfelelés. Megéri küzdeni, hogy jobbá, hasznosabbá és szabadabbá váljak az Úr szolgálatára.

Ha rövid ideig is, egy kis közösségben voltunk, ahol közös szándékokért imádkoztunk együtt. Örülök annak, hogy a fent leírtakat mind meg kellett élnem és megértenem. Tudatosan dönteni a kísértések ellen és Isten mellett. Köszönet és hála érte.

Balassa Balázs

December 15-én, pénteken 16 órakor felnőttek kézműves délutánja.

December 16-án, szombaton szolgálattevőink és családtagjaik kirándulása.

December 17-én, vasárnap karácsonyi gyóntatás 16-tól 18 óráig a plébániatemplomban.

December 18-én, hétfőn 16 órától karácsonyi gyóntatást biztosítunk Palinban.

December 19-én, kedden 18 órakor férfi imacsoport a plébánián.

December 20-én, szerdán roráte szentmise után szórólapkampány lebonyolítása, 16 órakor szolgálattevők karácsonyi köszöntése.

December 21-től január 7-éig az iroda zárva van, nyitás január 8-án, hétfőn 9 órakor.

December 23-án, szombaton utolsó roráte szentmise, utána 9 óráig gyóntatás lesz a plébániatemplomban, 18 órától zenés áhítat a templomban.

Az ünnepek alatt gyóntatás nem lesz!

ÜNNEPI MISEREND

December 24., vasárnap, advent 4. vasárnapja:

- 8 és 20 órakor Palinban,
- 10 és 22 órakor az Alsóvárosi templomban,
- (éjfélise nem lesz).

December 25., hétfő, Urunk születése, karácsony, parancsolt ünnep:

- 10 és 18 órakor az Alsóvárosi templomban,
- 17.30-kor kezdődik a pásztorjáték,
- 15 órakor Palinban.

December 26., kedd, Szent István diakónus, első vértanú ünnepe, karácsony második napja:

- 8 órakor Palinban,
- 10 és 18 órakor az Alsóvárosi templomban (az esti gitáros).

December 27., szerda, Szent János apostol és evangélista ünnepe:

- 8 órakor Palinban,
- 10 órakor az Alsóvárosi templomban. (Este mise nincs.)

December 28—29—30-án nem lesznek szentmisék.

December 31., vasárnap, a Szent család vasárnapja:

- 8 órakor Palinban,
- 10 és 18 órakor lesznek misék (esti mise végén évvégi hálaadás — Te Deum).

Január 1., hétfő, Szűz Mária, Isten anyja, újév, parancsolt ünnep:

- 10 és 18 órakor az Alsóvárosi templomban,
- 15 órakor Palinban.

Január 2—3—4—5-én nem lesznek szentmisék.

Január 6., szombat, Urunk megjelenése, vízkereszt, parancsolt ünnep:

- 16 órakor Palinban,
- 18 órakor az Alsóvárosi templomban.

Január 7., vasárnap, Urunk megkezdésének:

- 8 órakor Palinban,
- 10 és 18 órakor az Alsóvárosi templomban.

Gyóntatás: az ünnepek alatt gyóntatás nem lesz.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Az iroda nyitva tartása:
hétfőn, kedden és szerdán 9—11;
csütörtökön 14—17 óráig.

Cím: Nagykanizsa, Ady E. u. 15.
Telefon — csak nyitvatartási időben:
(93) 787-965

E-mail:
iroda@sztjzsefplebania.hu
Facebook:
<https://www.facebook.com/sztjzsefnagykanizsa/>

Csorba Tamás plébános
elérhetőségei:
E-mail:
plebanos@sztjzsefplebania.hu
Telefon: (93) 783-671
(csak sürgős esetben — pl. súlyos beteg hívó ellátása szentségekkel, vagy temetéssel kapcsolatos ügyintézés az iroda rendkívüli zárva tartása esetén)

Templomaink címe:
Szent József plébániatemplom:
Nagykanizsa, Zárda utca 1/a
Nagyboldogasszony filiális kápolna:
Nagykanizsa-Palin, Alkotmány út 87/a

Kedves Olvasóinknak kegyelemteljes, áldott karácsonyt és boldog, békés, szeretetben bővelkedő új esztendőt kívánunk!

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja:
Szent József Plébánia, Nagykanizsa
www.sztjzsefplebania.hu
www.facebook.com/sztjzsefnagykanizsa/

Felelős kiadó:
Csorba Tamás plébános

Szerkesztő:
Dr. Kökényes Julianna

Az újságot írták:
Balassa Balázs, Császár-Hársfalvi Mária,
Csorba Tamás, Kökényes Julianna,
Lábodi István, Maresch Dániel,
Nagy Attila, Pöczéné Faics Gabriella

A fényképeket készítették:
Göndics Jánosné, Kökényesi Julianna

Tördelőszerkesztő:
Lengyák András

